

[198] Καὶ τότε μὲν ἦν ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν, ἐν δὲ τῇ Κελτικῇ τὸν Δέκμον ὁ Ἀντώνιος ἐκέλευσεν εἰς Μακεδονίαν μετιέναι, πειθόμενόν τε τῷ δήμῳ καὶ φειδόμενον ἑαυτοῦ. Ὁ δὲ ἀντέπεμπεν αὐτῷ τὰ παρὰ τῆς βουλῆς οἱ κεκομισμένα γράμματα, ὡς οὐχὶ διὰ τὸν δῆμον εἴκειν οἱ πρέπον ἢ διὰ τὴν βουλὴν Ἀντωνίῳ μᾶλλον. [199] Ἀντωνίου δ' αὐτῷ προθεσίαν ὀρίζοντος, μεθ' ἣν ὡς πολεμίῳ χρήσεται, μακροτέραν ὁ Δέκμος ἐκέλευεν ὀρίζειν ἑαυτῷ, μὴ θᾶσσον γένοιτο τῇ βουλῇ πολέμιος. Καὶ ὁ Ἀντώνιος εὐμαρῶς ἂν αὐτοῦ κρατήσας ἔτι ὄντος ἐν πεδίῳ ἐπὶ τὰς πόλεις ἔκρινε προελθεῖν. [200] Αἱ δὲ αὐτὸν ἐδέχοντο. Καὶ δεῖσας ὁ Δέκμος, μὴ οὐδ' ἐσελθεῖν ἔς τινα αὐτῶν ἔτι δύνηται, πλάσσεται γράμματα τῆς βουλῆς καλούσης αὐτὸν εἰς Ῥώμην σὺν τῷ στρατῷ· καὶ ἀναζεύξας ἐχώρει τὴν ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, ὑποδεχομένων αὐτὸν ὡς ἀπιόντα πάντων, μέχρι Μουτίνην παροδεύων, πόλιν εὐδαίμονα, τὰς τε πύλας ἀπέκλειε καὶ τὰ τῶν Μουτιναίων εἰς τὰς τροφὰς συνέφερεν, ὑποζύγια τε ὅσα ἦν κατέθηκε καὶ ἐταρίχευε δέει, μὴ χρόνιος ἢ πολιορκία γένοιτο, καὶ τὸν Ἀντώνιον ὑπέμενε. [201] Στρατιὰ δ' ἦν αὐτῷ μονομάχων τε πλῆθος καὶ ὀπλιτῶν τρία τέλη, ὧν ἓν μὲν ἦν ἀριστρατεύτων ἀνδρῶν ἔτι ἀπείρων, δύο δέ, ἃ καὶ πρότερον ὑπεστρατευμένα αὐτῷ πιστότατα ἦν. Ὁ δ' Ἀντώνιος ἐπελθὼν αὐτῷ σὺν ὀργῇ τὴν Μουτίνην ἀπετάφρευε τε καὶ ἀπετείχιζε.